

Dor de poezie

Felix

Mă răscolește versul, cu dorința
De-a evada din mine, de-a fi scris,
Dar sunt zăgăzuit de neputința
De-al îmbrăca în strai de paradis.

Se îmbulzec șuvoaie de cuvinte
Și spumegă lovindu-se de dig,
Dorind să curgă viu în imnuri sfinte
Iar eu, neputincios, mă rog și strig:

Părinte-al îndurărilor divine,
La Tine îndrăznesc acum, ca fiu:
Dacă ai pus atâta cer în mine
Dă-mi și putere despre el să scriu!

Ai pus în mine dragoste și pace,
Dar despre ele, Doamne,- cum să tac?
Învață-mă, Părinte, cum se face
Ca în cuvinte calde să le-mbrac.

Tu ești din veșnicii, ești Necuprinsul
Și te descoperi lumii, celor vii,
Prin ceea ce-ai creat pe tot întinsul,
Dar vrem să Te vedem și-n poezii.

Dă-mi, Doamne, forța de-a struni cuvântul
Și cu iubire să-l înnobilez,
Să Te cunoască și prin vers pământul,
Un vers cu focul dragostei în miez.

Vreau să-mpletesc dantelării măiestre
Punând cuvintele pe canava,
Lansându-le apoi în zbor spre astre,
Înaripate pentru slava Ta.

Dă-mi scânteiere vie în cuvinte
Ca, înmuind condeiul în napalm ,
Să scriu cu foc, cu clocot, vers fierbinte
Sau fă-mă, Doamne, chiar pe mine psalm.

Simion Felix Marțian